

Holka, která zachránila
VÁNOCE ❄️

MATT HAIG

Ilustroval **CHRIS MOULD**

Přeložila Michala Marková

Matt Haig

Holka, která zachránila Vánoce

Z anglického originálu *The Girl Who Saved Christmas*,
vydaného nakladatelstvím Canongate Books v Edinburghu
roku 2016, přeložila Michala Marková.

Ilustroval Chris Mould.

Odpovědná redaktorka Alena Pokorná.

Korektorka Marcela Blažková.

Technická redaktorka Alexandra Švolíková.

Sazba Ivan Mráz.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2023 jako svou 5370. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM Print.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4267-9

Aktuality o našich knihách pro děti a mládež můžete
sledovat na www.facebook.com/mensiArgo

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Země se třese

tec Vánoce složil Améliin dopis a strčil si ho do kapsy.

Šel zrovna po zasněžené Sobí louce podél zamrzlého jezera a díval se na klidný Elfhelm. Na dřevěnou radnici. Na krámek s dřeváky a na Čokoládovou banku a na kavárnu U Fíkového pudinku na Hlavní cestě, která měla otvírat až za hodinu. Na saňoškolu a Univerzitu pokročilého hračkářství. Na vysokou (tedy na elfí poměry vysokou) budovu *Denní chumelenice* ve Vodolově ulici. Zdi měla z tlustého perníku a v ranním světle oranžově zářila.

Brodil se sněhem dál, zahrnul na západ směrem k hračkářské dílně a lesnatým skřítčím kopcům za ní, a pak uviděl, že k němu kráčí elf v hnědé tunice a hnědých dřevácích. Elf měl brýle a byl trochu krátkozraký, takže Otce Vánoce neviděl.

„Nazdar, Suchare!“ pozdravil Otec Vánoce.

Elf leknutím nadskočil.

„No ne, na-nazdar, Otče Vánoce. Promiň. Já tě neviděl. Zrovna jdu z noční.“

ELFHJELM

Suchar byl jeden z největších pracantů v hračkářské dílně. Byl to trochu zvláštní a nervózní malý elf, ale Otec Vánoce ho měl moc rád. Jako asistent náměstka ředitele pro hračky, které se točí a skáčou, měl v dílně pořád spoustu práce a nikdy si nestěžoval, když musel pracovat přes noc.

„V dílně všechno v pořádku?“ zeptal se Otec Vánoce.

„Ale ano. Všechny točící hračky se točí a všechny skákačí hračky skáčou. Trochu jsme se zasekli s tenisáky, ale už jsme to napravili a skáčou víc než kdy jindy. Lidským dětem se budou moc líbit.“

„Tak výborně,“ řekl Otec Vánoce. „Hlavně se jdi domů vyspat. A popřej Nuš a Mimískovi ode mě veselé Vánoce.“

„Vyřídím, Otče Vánoce. Budou mít radost. Hlavně Mimísek. Jeho nejoblíbenější hračka je teď skládačka, na které je tvůj obrázek. Puclík, co dělá skládačky, ji vyrobil speciálně pro něj.“

Otec Vánoce se začervenal. „Ho ho... Tak veselé Vánoce, Suchare!“

„Veselé Vánoce, Otče Vánoce!“

A zrovna když se loučili, oba něco ucítili. Kolena se jim málem podlomila, jako kdyby se země trochu zatřásla. Suchar si myslel, že je jen unavený, Otec Vánoce to přičítal radostnému vzrušení z nadcházejícího velkého dne a noci. A tak ani jeden z nich nic neřekl.

Hračkářská dílna

Hračkářská dílna byla největší budova v Elfhelmu. Byla dokonce vyšší než radnice a než sídlo *Denní chumelenice*. Její vysoká věž i hlavní hala byly pokryté sněhem.

Otec Vánoce vešel dovnitř a zjistil, že přípravy jsou v plném proudu.

Veselí, rozesmátí elfové tu prováděli výstupní kontrolu hraček: sundávali panenkám hlavy, zkoušeli, jak se točí káči, houpali se na houpacích konících, rychle pročítali knížky, trhali mandarinky ze stromů, mazlili se s plyšáky, pinkali si s míči... Hudbu zajišťovaly Zvonky štěstí, tedy nejpopulárnější kapela v Elfhelmu, a muzikanti zrovna zpívali jednu ze svých neoblíbenějších písniček „Vánoce jsou tady (radostí jsem si cvrnknul do tuniky)“.

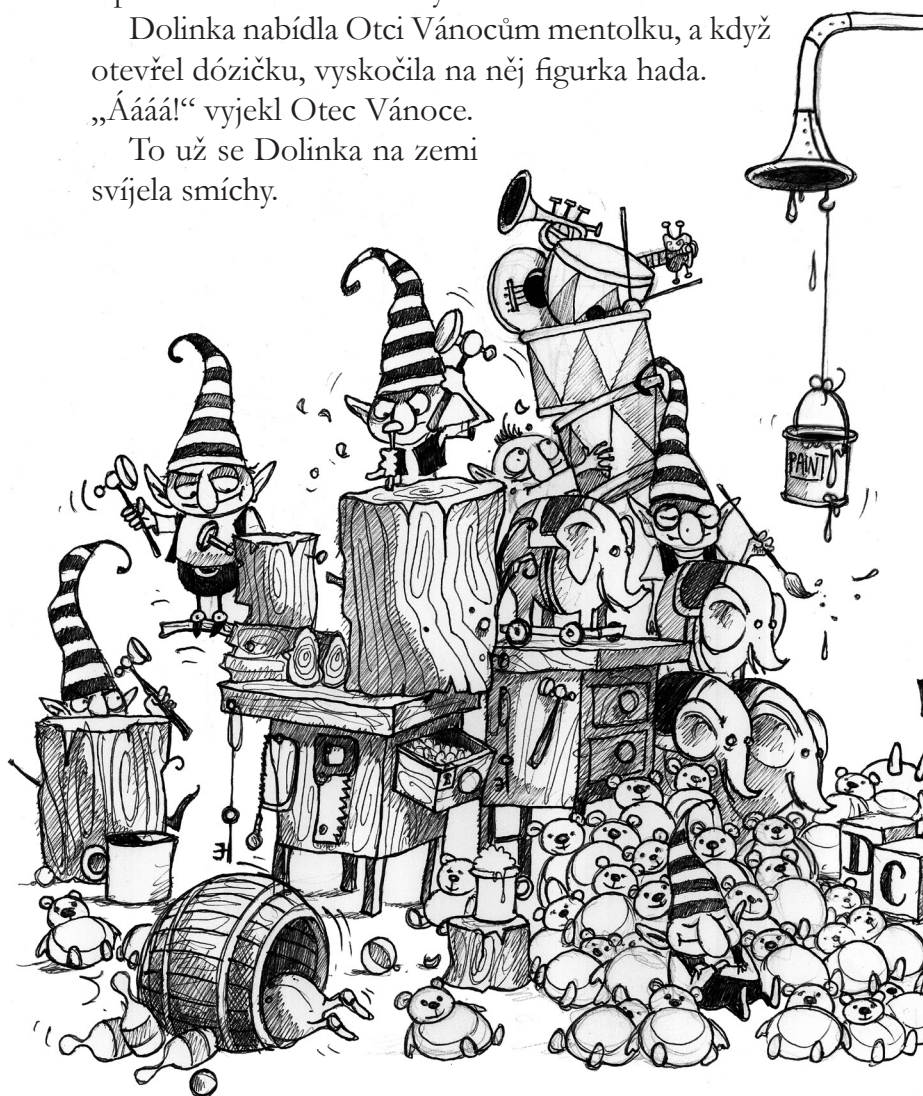
Otec Vánoce postavil pytel na podlahu hned za dveřmi.

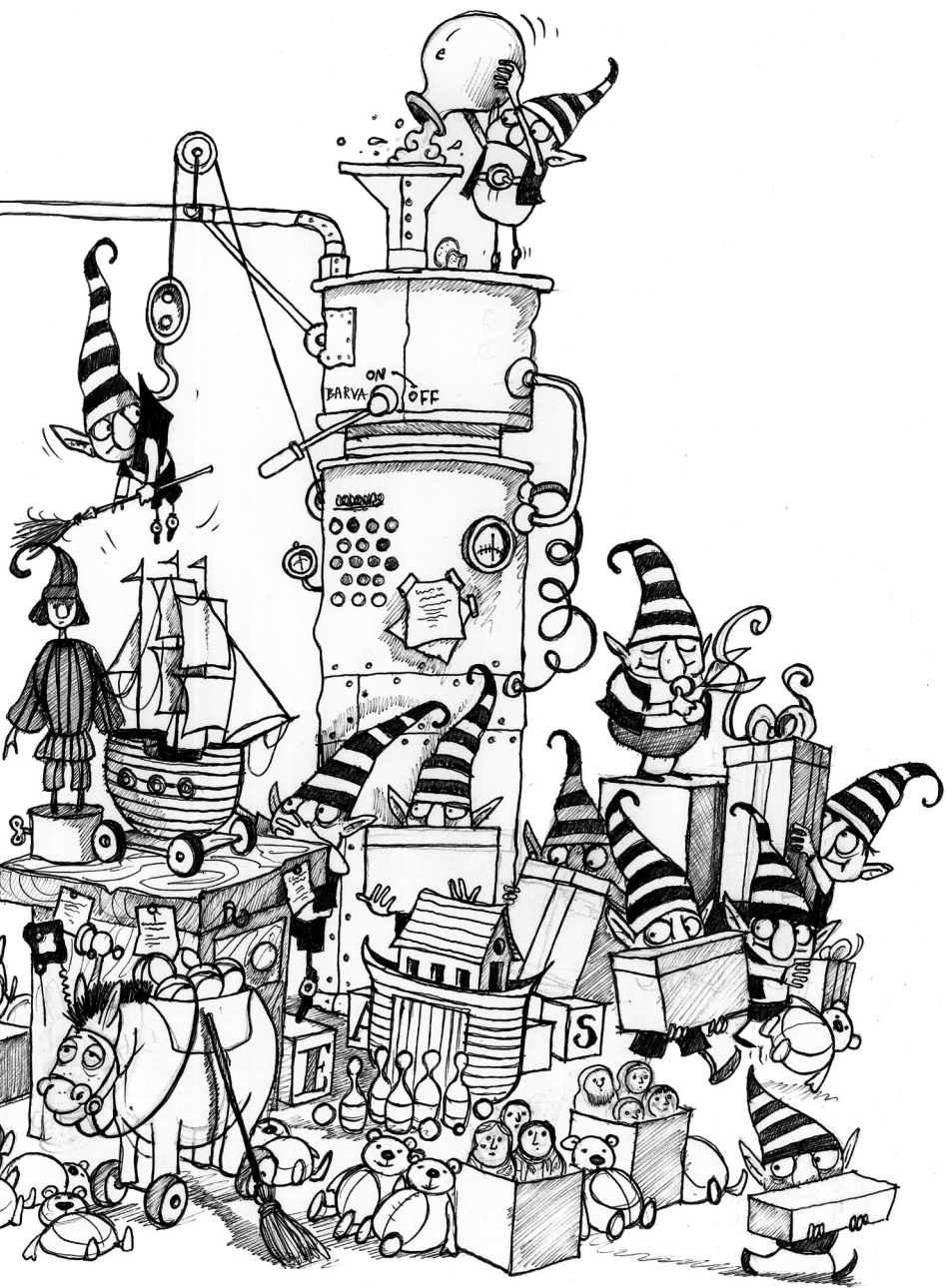
„Dobré ráno, Otče Vánoce,“ zavolala na něj jedna elfka s veselým úsměvem. Jmenovala se Dolinka, což se dobře pamatovalo, protože když se usmála,

měla dolíčky ve tvářích, a ona se smála pořád. Seděla vedle Belly, autorky vtipů. Ta právě dokončovala svůj poslední letošní vtip, chichotala se pro sebe a přikusovala k tomu sláný koláček.

Dolinka nabídla Otcí Vánocům mentolku, a když otevřel dózičku, vyskočila na něj figurka hada. „Áááá!“ vyjekl Otec Vánoce.

To už se Dolinka na zemi svíjela smíchy.

„Ho ho ho,“ řekl Otec Vánoce a snažil se, aby to znělo vážně. „Kolikpak jich máme?“

„Sedmdesát osm tisíc šest set čtyřicet sedm.“

„Výborně.“

A pak ho přes celou dílnu zahlédli muzikanti ze Zvonků štěstí a okamžitě spustili „Hrdinu v červeném kabátě“, což byla oslavná píseň na Otce Vánoce. Sice to tedy nebyl úplně zlatý hřeb jejich repertoáru, ale všichni elfové se i tak dali do zpěvu.

*Barvou jeho je červená
a dárek pro každého má,
rozdává je, když všichni spí,
je veliký a vousatý.*

*Elfové vděční mu dneska jsou hluboce
za to, že u nich jsou každý den Vánoce.
Se sobím spřežením putuje světem,
radost a naději roznáší dětem.*

*Přestože uši má legračně kulaté
i my mu máváme, i vy mu máváte.*

Kdo je to?

HRDINA V ČERVENÉM KABÁTĚ!

Elfové jásali a Otcí Vánocům to bylo trochu trapné, nevěděl, kam s očima, a tak se podíval z okna. A uviděl, že někdo běží závějemi přímo k dílně. Nikdo jiný si toho nevšiml, protože nikdo jiný nebyl tak velký, aby viděl z okna.

Otec Vánoce věděl, že tohle není elf. Byl to tvor ještě menší. A byl příliš lehoučký, příliš půvabný, příliš elegantní. Příliš žlutý. Příliš *rychlý*.

A jakmile mu došlo, kdo to je, vyrazil z dílny ven.

„Hned jsem zpátky, vy skvělá parto,“ oznámil elfům do utichající hudby. „A bezedný pytel je *tamble*, takže do něj klidně můžete začít dávat hračky.“

Když Otec Vánoce otevřel dveře, už tam stála, ruce měla v bok, předkláněla se a lapala po dechu.

„Pravdomluvko!“ zvolal celý štěstný, že ji vidí. Ostatně nestávalo se často, že by skřítkové zabloudili do Elfhelmu. „Veselé Vánoce!“

Skřítko Pravdomluvka měla oči ohromné už za normálních okolností, ale teď byly ještě dvakrát takové.

„Ne,“ řekla a upřeně se na Otce Vánoce zadívala z výšky jeho kolen.

„Cože?“

„Ne. Tohle nejsou veselé Vánoce.“

Skřítko nakoukla do hračkářské dílny, uviděla elfy a nenápadně se ošila, protože elfy moc nemusela a trochu jí z nich naskakovaly pupínky.

„Mám nový oblek,“ upozornil Otec Vánoce. „Je ještě červenější než dřív. A koukej na ten kožešinový lem. Líbí se ti?“

Pravdomluvka zavrtěla hlavou. Nechtěla být nezdořilá, ale musela mluvit pravdu. „Ne. Vůbec se mi nelíbí. Vypadáš jako obří moruška. Ale o to nejde.“

„A o co tedy jde? Vždyť do Elfhelmu nikdy nechodíš.“

„Protože je tu plno elfů.“

Ted' už někteří z elfů Pravdomluvku zahlédli.

„Veselé Vánoce, Pravdomluvko!“ hihňali se.

„Idioti,“ mumlala Pravdomluvka.

Otec Vánoce si povzdechl. Vyšel ven do sněhu a zavřel za sebou dveře. „Poslouchej, Pravdomluvko, já bych si s tebou moc rád poklábosil, ale máme tu Štědrý večer. A já musím pomáhat s přípravami...“

Skřítka zavrtěla hlavou.

„Zapomeň na hračkářskou dílnu. Zapomeň na Vánoce. Musíš pryč z Elfhelmu. Musíš utéct do kopců.“

„O čem to mluvíš, Pravdomluvko?“

A v tu chvíli to uslyšel. Bylo to takové zvláštní mručení.

Pravdomluvka nasucho polkla.

„Já věděl, že si mám dát vydatnější snídani,“ poplácal se Otec Vánoce po bříše.

„To není z tebe,“ řekla Pradomluvka. „To je od-tamtud.“ Ukázala na zem.

Otec Vánoce se zadíval na čerstvý sníh, bílý jako nepopsaná stránka.

„Je to tady dřív, než jsem myslela,“ zapištěla skřítko a dala se na úprk. Ohlédla se. „Najdi si nějaké bezpečné místo a schovej se! A měl bys elfům říct, aby se schovali taky... A radši zruš Vánoce, než je zruší oni...“

„Oni? Kdo jsou oni?“ Ale to už Pravdomluvka zmizela. Otec Vánoce se zadíval na maličké skřítkoviny stopy ve sněhu, mířící zpátky k lesnatým kopcům, a zachechtal se. Jsou Vánoce. Skřítko nejspíš ponožovala, pila skořicový sirup a trochu se jí to v hlavě pomotalo.

Ale pak to hučení zaslechl znovu.

„No tak, žaludku, uklidni –“

Jenže ten zvuk byl čím dál hlasitější a hlubší, a na jednu vůbec nezněl žaludečně. Byl to velice zvláštní zvuk. Otec Vánoce si byl jistý, že se není čeho bát. Ale i tak se vrátil dovnitř a rychle zavřel dveře, aby neslyšel nic než zvuky z hračkářské dílny.